O home honesto no futuro da UE

Description

A construciÃ³n europea, nos termos en que se presentou ate o de agora, non Ãa por bo camiÃ±o. E iso hai que pagalo. Non sÃ³ non se escoitou a opiniÃ³n pÃºblica en moitos casos, senÃ³n que se aproveitou da desinformaciÃ³n da masa para moldear o proceso. Ata que un dÃa a cohesiÃ³n e a uniformidade dos partidos polÃticos pinchou (no corazÃ³n de Europa), perdÃ©ndose o primeiro referendo nun dos paÃ-ses fundadores. E deixou caer sobre todos unha chuvia de interrogantes no que se refire Ã³ peso da globalizaciÃ³n, o liberalismo europeo, a inmigraciÃ³n, ou a protecciÃ³n da propia cultura.

Dise que DiÃ³xenes, o filÃ³sofo cÃnico da antiga Grecia, buscaba cun candil a plena luz do dÃa un home honesto. Non pretendemos aquÃ criticar a honestidade dos polÃticos, pero algÃºns europeÃstas semellan buscar da mesma forma a alguÃ©n que tome as rendas dunha UniÃ³n Europea, nestas horas baixas.

Europa pasa por tempos difÃciles. Cunha crise de liderazgo Ã¡s costas, a economÃa medrando dunha maneira feble e tambaleante, ateigados de nostalxia dos tempos pasados, falta dun proxecto de futuro, e sen saber cara onde camiÃ±ar logo de que holandeses e franceses rexeitasen en referendo avanzar un novo paso na construciÃ³n europea.

Nestes dÃas de medos terroristas e atentados, non se deixa notar tanto a desorientaciÃ³n. Pero pronto esta parÃ©ntese deixarÃ¡ paso a novas discusiÃ³ns sobre o devir do continente. En definitiva, a falla de norte crecente Ã©, nas reflexiÃ³ns de moitos, o froito dun exceso de mesianismo visionario por parte dos dirixentes dos nosos paÃses dende finais dos 80 e principio dos 90. Concretamente Helmut Kohl, FranÃ§ois Mitterrand e Jacques Delors, soÃ±aron cunha Europa polÃtica, que nos levou Ã¡ adopciÃ³n do Tratado de Maastricht, que nos dirixiu cara a moeda Ãºnica, e que por pouco xa tropeza en

1992 co referendo que daquela se celebrou en Francia.

Este protagonismo dos lÃderes fixo que se deixara Ã¡ marxe a opiniÃ³n pÃºblica, centrando a prioridade no crecemento econÃ³mico, como fÃo condutor da unidade polÃtica europea, e esquecendo que xogar limpo nun sistema democrÃ¡tico, significa que as regras Ã¢Â?Â?animanÃ¢Â?Â• a tÃ³dolos actores a participar do proxecto comÃºn e dunha identidade colectiva, para salvar o abismo existente entre o lÃder e o cidadÃ¡n.

Calquera proceso polÃtico na democracia actual, necesita unha identificaciÃ³n por parte da gran maiorÃa da sociedade civil, nunha estratexia encamiÃ±ada Ã¡ homoxeneizaciÃ³n e Ã³ compromiso da sociedade cun imaxinario ou uns ideais compartidos. E poida que dÃ¡ndose este caso se chegase a formar unha Europa unida. Este diÃ¡logo entre os lÃderes e os cidadÃ¡ns, habilita un punto de encontro capaz de afirmar o futuro da democracia, e de forxar a desexada identidade europea, aÃnda que esta se sitÃºe nun marco tan inmenso como o da gobernanza europea, cos lÃmites das sÃºas fronteiras cada dÃa un pouco mÃ¡is lonxe.

A construciÃ³n europea, nos termos en que se presentou ate o de agora, non Ãa por bo camiÃ±o. E iso hai que pagalo. Non sÃ³ non se escoitou a opiniÃ³n pÃºblica en moitos casos, senÃ³n que se aproveitou da desinformaciÃ³n da masa para moldear o proceso. Ata que un dÃa a cohesiÃ³n e a uniformidade dos partidos polÃticos pinchou (no corazÃ³n de Europa), perdÃ©ndose o primeiro referendo nun dos paÃses fundadores. E deixou caer sobre todos unha chuvia de interrogantes no que se refire Ã³ peso da globalizaciÃ³n, o liberalismo europeo, a inmigraciÃ³n, ou a protecciÃ³n da propia cultura.

A Europa que se querÃa vertebrada e simplificada dende o cumio, minimizando a diversidade interna, fÃxose dende o diÃ¡logo entre estados iguais, deixando progresar os instrumentos transnacionais naqueles aspectos que lle conviÃ±an (Kyoto, loita contra o terrorismo, inmigraciÃ³n), e diante dos que se vÃan obrigados dende a impotencia e insignificancia da actuaciÃ³n dun sÃ³ paÃs.

A fin de contas, Ã© xusto dicir que a travÃ©s das polÃticas de estado e dos polÃticos estatais con actuaciÃ³ns locais Ã© como se solucionan os problemas. E isto, provocado polo feito de que moitas das competencias, como os mercados de traballo ou a polÃtica social, seguen en mans de cada paÃs e sen formas de coordinaciÃ³n firmes e concretas.

Ate o de agora, a falla de interese xeral, unido Ã¡ complexidade que sobrepasa Ã¡ cidadanÃa, cada vez mÃ¡is interesada polo que Ã© cotiÃ¡n e local, fixo que os nosos gobernantes se aseguraran dunha forma simple e seguidista, o voto favorable Ã¡ propia visiÃ³n do que debe ser Europa. Pero as reformas e a persuasiÃ³n dos pobos europeos, asÃ como o compromiso cun continente unido, ten que vir de cada lÃder e dos polÃticos estatais nos seus Ã¡mbitos naturais. Hoxe por hoxe, non vai ser posible pensar nun compromiso firme nacido dun Ãºnico lÃder que glose un discurso no Parlamento europeo.

Acceso ao artigo orixinal no repositorio web 1998-2012

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

Europa ARQUIVO

IDIOMA

Galego

Date Created
Xullo 20, 2005

Meta Fields

Autoria :	3746
Datapublicacion :	2005-07-20 00:00:00